

главите им се развяваше син байрак от вехто платно, може би гащите на някоя циганка, а в средата на тоя байрак имаше полумесец, изрязан от червен фес!“ (Стоянов 1983: 596-597).

През януари 1878 г., когато след първото освобождение Казанлък отново попада в турски ръце, покъщнината на българите се разграбва. “По уличката затичаха турци, кадъни, цигани, циганки; захлопаха се врати и прозорци, задрънкаха бакърени съдове и след малко видях да се връщат надолу тези хора, натоварени на гръб с дюшеци, юргани, черги, килими и бягаха надолу, сякаш някой ги гонеше...” (Бозвелиев 1943: 205-206).

И в по-ново време циганите продължават да присвояват чужди вещи. Така например в началото на 30-те год. на XX век Дормуш Алиев, турски циганин от Стара Загора на 35 г., се признава за виновен за „присвояване на чужди вещи и залагане на други“, а Ибрям Салиев Минас, на 24 г. от Варна, „за кражба на разни вещи“. В същото време Али Ахмедов Чан Чан на 16 г., турски циганин от Чирпан и Иван Стоянов Желязков на 29 г. от с. Карамурад (дн. с. Златия – б.а.), Видинско излежават присъди за кражба от 6 месеца и от 2 месеца в Старозагорския затвор. С писмо на Сливенската полицейска инспекция до полицейския участък в с. Кермен от 17 декември 1937 г. се издирва обвиненият в кражба на каруца Юсеин Арифов, турски циганин от с. Джамбазито (дн. с. Калояновец – б.а.), Старозагорско. С Резолюция от 18 февруари 1942 г. Ихтиманският околийски съд признава за виновен подсъдимия Георги Гоцев Генов на 26 г., български циганин, неграмотен, неженен, родом от с. Горна Василица, Ихтиманско за това, че през м. май 1939 г. в с. Вакарел, Ихтиманско отнема от Асен Хр. Китипов принадлежащото му палто. Осъжда го на 10 дни строг тъмничен затвор. Присъдата е окончателна (ТДА Стара Загора, ф.759-к, оп.1, а.е.8, л.10-гръб, 17, 38, 129; ТДА Сливен, ф.36-к, оп.1, а.е.2, л.109; ТДА София, ф.170-к, оп.1, а.е.106, л.184).

В Окръжно от 18 май 1928 г. на Софийския окръжен управител се записва, че много кражби на коне в окръга през миналата година са извършени от заловената банда, състояща се изключително от цигани. От показанията им се установява, че освен тях има и други две банди цигани чергари, занимаващи се с конекрадство и действащи през летните месеци в Софийски окръг (ТДА София, ф.170-к, оп.1, а.е.1, л.6).

Кражбата на коне от някои цигански групи в началото на XX век описват Скот Макфий и Петуленгро. Макфий казва, че „В днешно време (1913 г. – б.а.) конекрадството е цяла наука в България. Това не е лесен занаят... Конекрадството съвсем не се смята за долна професия – напротив, тя е гордост за способните цигани и онези, които упражняват това умение, ни най-малко нямат чувство за загубено достойнство.

... те ми обясниха, че не се прехранват изцяло с традиционния си